

κυματα που πανε και πανε
χωρις ποτε να ρχονται ως την πορτα.
Τότε επιτελους αποκοιμειμαι,
βυθίζονται οι παραλιες βαθια στη θαλασσα.
Αρχίζει να φυσα, αερηδες.

Τα σύννεφα είναι βρώμικα σακια
γεμάτα με ξεπουπουλισμενα φτερα.
Η κυκλοφορια του αιματος κτυπα στ αυτια
και η Αφροδιτη αναδυεται απ τη θαλασσα,
πετα μες στη σκια και λαμπει
με τα μακρια της χρυσά μαλλια.

ΣΤΗ ΣΙΩΠΗ

Εδω είναι τοσο ησυχα τωρα, πολυ νυχτα.
Η γατα κοιμάται, και η ουρα της ακινητη.
Τα λεπτα ακουγονται σαν σπιρτα που σφυριζουν.
Τετραποδες ματιες ξεμυτιζουν
απο το συνειδητο. Με ατενιζουν,
οταν εγω, πρωι-πρωι, ρουφω μια γκριζα καθημερινη.
Μικρος ηχος λειωνει τη σιωπη,
την καμνει μια επιφανεια.
Εδω καθομαι και ακουω το τιποτε.
Ειναι μεγαλειο να ακουω τη σιωπη,
το μεγάλο βαθος οπου υπαρχει το παν,
εκει οπου ο,τι υπάρχει γινεται κατι.
Μια πενα ρινιζει τις λεξεις.
Της γατας τα ποδια τινάζονται στον υπνο.
Ονειρευεται δεκα πουλιά στο δεντρο.
Ονειρευομαι εναν ερωτα με εικοσι φτερα.
Η πενα είναι ξερη. Το αιμα είναι υγρο.
Μια κόκκινη σιωπη διατρεχει το σωμα μου.

ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ

πεζò - ποίηση - κριτική